

дигна главѣ си,—напрѣдъ, а не назадъ и за сичко ще мыслимъ на пѣтя; а сега да видимъ, какъ ще ся измѣкнемъ отъ града, дѣто повсѣдѣ е забиколено съ аскеръ и стражѣ, и както казватъ, не като насъ хора, нѣ птичка не пропускатъ да прихврътне.

— Да,—право казвашъ,—и за то трѣба да ся мысли, нѣ и то е лесно. Ето какъ ще направимъ. Ты сега тѣжъ нощъ ще идешъ да ся постѣкмишъ и приготвишъ сичко що ни трѣба за въ пѣтъ. А пакъ азъ ще идѣ при Петра да го поиспытамъ и да разберѣ добръ за Татары-тѣ: да не продължаваме. Утрѣ какъ ся зора цѣкне ще излеземъ единъ по единъ просто облечени изъ града и ще си приберемъ сичко: пушки, ножеви, хайдушки-тѣ, дрѣхы ще обвѣешъ въ нѣщо; а за да превалимъ голыя баирѣ безъ да ны сполети нѣкое зло, ето какво съмъ азъ намыслилъ: по гробища-та има много магарета, ще улувимъ полегычка отъ тѣхъ едно, какво да е, и като го натоваримъ съ нѣща-та си, то напрѣдъ, а ные исподирѣ съ по единъ бравикъ на рѣжъ, ще преминемъ като дървари, а послѣ хайде изъ гѣстака.

Никола слушаше сичко това съ внимание и на-